

til sin Raadighed til at faa disse Tvistigheder afgjorte, han kan f. Eks. paa sine Omrejser gøre opmærksom paa dette Forhold, eller han kan gøre opmærksom paa det ved Grandestævne. Jeg har ikke noget imod, at der staar, at Sghselmanden skal jøge af foranledige faste Bestemmelser om Sagtretten tilvejebragte; men jeg tror ikke, at det vil være heldigt at træffe den Bestemmelse, at han *ex officio* skal have den Pligt at sætte Landvæsenkommissionen i Bevægelse, Hovedformaalet bliver jo opnaaet alligevel, idet han paa sine Omrejser, og naar han ellers kommer i Berøring med Befolkningen, har Anledning til at jøge opnaaet retsordnede Tilstande paa dette Omraade. Hvad jeg næsten har mest Betænkelighed ved, er de to næste Endringer, Endringsforslagene under Nr. 4 og 5. Man maa nemlig erindre, at naar der sker Forseelser af denne Art, naar man f. Eks. styder ind i Jaglebjørge eller i det hele taget paa Steder, hvor der er stor Rigdom af Jugle, saa gøres der stor Fortræd og saa ere Følgerne uberegnelige, og det har mange Gange været saaledes, at man maa sige, at den, der har forjet sig mod Fredningsbestemmelserne, med Rette maa straffes haardt; for det, det her drejer sig om, er en vigtig Indtægtskilde for Færøerne. Derfor har jeg haft nogen Betænkelighed ved at gaa med til det Minimum, som omhandles under Endringsforslag Nr. 4, nemlig fra 25 Kr. til 200 Kr. Der har man dog beholdt Maksimum, saa skulde det være, at det var en graverende Forseelse, kan man naturligvis gaa nærmere op til Maksimum, som er bibeholdt. Under Nr. 5 har man derimod haade nedsat Minimum og Maksimum. Der foreslaas i Hovedforslaget 5 til 50 Kr., og det foreslaas nu nedsat til et Minimum af 2 Kr. og et Maksimum af 30 Kr. Jeg er kun nødig gaaet med til dette; for jeg mener, at man ved den Slags Forhold helst skal overlade til Færøernes lokale Repræsentation, Sagtinget, som kender til Forholdene, og som ved, hvorledes de enkelte Bestemmelser kunne ramme paa den rette Maade paa de forstellige Pladser, at fastsætte den Slags Ting. Naar jeg er gaaet med til Endringen under Nr. 6, er det af rationelle Grunde. Er der noget Sted, man kan forsvare dette, som man har haft saa mange Eksempler paa i vor ældre Lovgivning, at Angiveren skal belønnes, saa er det paa Færøerne, for der har man saa at sige intet Polit. Vi have nogle Politbetjente i Thorshavn, ellers har man kun Sghselmændene rundt om paa Verne. Der kan begaas mange Forseelser paa dette Omraade. En Jugl, man sætter megen Pris paa paa Fær-

øerne, men som næsten er udryddet, er Edderfuglen. Jeg har hørt sige, at, efter at man har faaet den ny Fredningslov i 1887, have enkelte Mennesker dog været meget nærgaaende mod disse Jugle, de have stude flere af dem, uagtet der har været meget stor Mulk derfor, og saa ere Næbbene eller Skindene af dem blevne fundne uden for Sghselmandens Dør; dette skulde vise, at sliq Bandalisme kunde øves lige for Dyrighedens Dine. Naar man altsaa ikke har noget tilstrækkeligt Polit og ikke har en Bestemmelse, hvorved man opmuntrer Folk til at angive den Slags Forseelser, er det praktisk uheldigt, men jeg indrømmer, at det af teoretiske Grunde ikke er rigtigt at opfordre Folk til at angive deres Medmennesker. Det kunde være, at den vedkommende vilde angive den ene, der har været med til en saadan Forseelse, og ikke vilde angive den anden, og derfor har jeg ikke villet modsætte mig, at dette Endringsforslag blev enstemmig indstillet af Udvalget.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget med de af Udvalget stillede Endringsforslag, idet jeg dog endnu maa bemærke, at jeg personlig vilde sætte Pris paa, om man inden 3dje Behandling kunde naa til en anden Affattelse af Endringsforslag under Nr. 1.

Justitsministeren (Rump): Vi ere her i Færd med at skulle vedtage et Lovforslag, der som Lov vil komme til at staa usforandret i en længere Aarrække. Der er imidlertid, uagtet det viser sig, at Udvalget staar enigt, nogle af Endringsforslagene, som jeg ikke er uden Betænkelighed ved, og det skulde ikke undre mig, om et Par Stykker af dem, ved hvilke man har ment at tilvejebringe en Forbedring i Lovforslaget, i værtimod ville i den praktiske Anvendelse vise sig at have forværret Loven. Det følger jo af sig selv, at Lovgivningsmagten o: Rigsdagen i Forening med Hans Majestæt Kongen maa være fuldstændig Herre over Indholdet af de Love, der gives for Færøerne. Paa mange Omraader behøves der heller ikke nogen særlig Sagtundskab for at lovgive om Forholdene paa Færøerne; men naar der skal gives Love for en Landsdel, hvor særlige Ejendommeligheder gøre sig gældende, og der ikke inden for Rigdagen findes nogen eller i hvert Fald kun meget faa, som have det fornødne Kendskab til Forholdene, bør man dog gaa meget varlig frem. Man kan naturligvis ikke gaa ind paa Forandringer, som stride imod den almindelige Lovgivnings Principper — jeg erkender, at denne Betragtning kan hjemle et af de stillede Endringsforslag — men naar det Omme,